

[Finansministeren.]

man stræber efter gennemgaaende at have et vist Overskud paa de løbende Budgetter og paa den Maade reducerer Statens Gæld. Det vil jo ogsaa bidrage til, at Staten paa den Maade frigør Kapital, der saa kan bruges til Landets Genopbygning.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og lidt senere det ærede Medlem Hr. Lannung rejste dernæst Spørgsmaalet om Forrentning af det, der bliver tilbage af Statens Gæld til Nationalbanken. Her vil jeg gerne sige, at der har været ført visse foreløbige Forhandlinger mellem Nationalbanken og mig om dette Spørgsmaal, og jeg tror, vi var enige om, at det vil være rimeligt, at Staten kommer ind paa at forrente den Nettogæld, vi har til Nationalbanken, det vil sige forrente Reguleringskontoen minus de Beløb, Staten har indestaaende paa Særkonti. Formaålet med denne Forrentning skulde være at befri Nationalbanken for det Underskud, den store Pengerigelighed har paaført Banken. Pengerigeligheden har for det første medført, at Nationalbankens Udlaan gennem Bankerne eller paa anden Maade til Erhvervslivet praktisk talt er ophørt, og dernæst har den medført, at Nationalbanken med en vis Pengebinding for Øje har maattet forrente de meget store Kasserereserver, som Bankerne har. Følgelig er Nationalbankens Renteindtægter gaaet ned og dens Renteudgifter steget med det Resultat, at der maa regnes med et aarligt Underskud paa selve Driften paa maaske 7—8 Mill. Kr., maaske endda lidt mere — det nøjagtige Beløb lader sig vanskeligt fastslaa i Dag —, og det er da Tanken, at man gennem en meget beskeden Forrentning af den Nettogæld, Staten har til Nationalbanken, skulde holde Banken skadesløs for dette Tab. Jeg vil altsaa antage, at det aarlige Beløb vil komme til at ligge et Sted omkring 7—8 eller 9 Mill. Kr.

Det ærede Medlem Hr. Lannung rejste det Spørgsmaal, om der ikke forelaa en Trykfejl i Betænkningen, og jeg skal, efter hvad der blev oplyst i det høje Folketing i Gaar af den ærede Ordfører for Folketingsudvalget om Forslaget, bekræfte, at det er Meningen, at der paa det paagældende Sted i Stedet for „Afskrivning“ skal staa „Opskrivning“. Jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem Hr. Lannung i, at det rigtige Ord maaske havde været „Udtræk“ eller saadan noget lignende. Hovedsagen er naturligvis, at der er Enighed om, at naar nu Reguleringskontoen, altsaa Nationalbankens faste Tilgodehavende hos Staten, bringes ned, saa skal den ikke

senere kunne bringes op igen ved, at Staten kan trække paa den Konto, naar den har Brug derfor. Den Nedbringelse, der nu foretages, skal være varig, og det er Meningen, at man siden hen skal gaa videre ved Hjælp af de Foranstaltninger, der allerede er vedtaget.

Steincke: Det vilde næppe være nogen Nytte til paa dette Trin af Forhandlingerne at søge at optage en principiel Diskussion med den højtærede Finansminister om Regeringens Pengepolitik, og en Fordybelse i dette Problem kunde jo oven i Købet tænkes at komme til at virke forstyrrende ind paa den behagelige Forhandling, vi om et Øjeblik formentlig skal have i et Udvalg. Jeg vil derfor nøjes med at protestere imod, at vi fra vor Side skulde have det Formaål at tilbageholde alle mulige Midler i Statskassen i Stedet for at udskrive de til enhver Tid nødvendige Skatter. Forholdene er økonomisk set saa urolige for Øjeblikket, at vi har ment det rigtigt at gaa den Mellemvej, som mit Parti har givet Udtryk for i Betænkningen, og som jeg har søgt at give Udtryk for i Dag.

I Anledning af Finansministerens Spørgsmaal om, hvorfor Folk stadig væk gik med saa store Pengemidler i Lommen, maa jeg sige, at for mit Vedkommende er det, fordi jeg stadig væk skal give nogle ud, hvad jeg ikke skulde i samme Udstrækning i gamle Dage.

Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at skulle tage Ordet over for det ærede Medlem Hr. Hauch, men af Hensyn til min politiske Fremtid kunde det være skæbnesvangert, om jeg lod hans Bemærkning om, at jeg altid var ligeglad med, om man var enig eller uenig med mig, ligge. Jeg tør tværtimod sige, at jeg aldrig er ligeglad, men altid er yderst forsigtig med at erklære mig enig med det ærede Medlem; men mine Overvejelser i saa Henseende standsede brat, da det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, saa vidt jeg forstod, betegnede dette Forslag som den sure Svie oven paa den søde Kløe. Jeg har siden siddet og spekuleret paa, hvad den søde Kløe egentlig har været i Forbindelse med den Milliardgæld, der her er Tale om.

Jørgen Jørgensen: Det er naturligvis mig, der har udtrykt mig forkert, naar det ærede Medlem Hr. Steincke har forstaaet det paa den Maade, men i min Naivitet har jeg opfattet det saaledes, at alle de mange Penge, man fik udbetalt under Krigen, og for hvilke der ikke dengang